

**ECHO OF THE
DEPTH IN SPACE**

ECHO OF THE DEPTH IN SPACE

1. DĚJSTVÍ – OZVĚNA

Co vše neseme na svých bedrech, je nejvíce ukryto v našem nitru. Všechny myšlenky, přání, nevyřčené věty, rozhovory, které jsme vedli lehkovážně, či s vážností. Kolikrát jsme se v dětství snažili vytvořit ozvěnu na různých místech. Postupně jsme zjistili, že křičet do větru je jaksi hloupé, a v dospělosti se tomu spíše lehce usmíváme. Opakované zakončení krátkého sdělení, které by mělo být spíše na konci. Ve své podstatě nás však vrací na začátek, k naší osobě, k tomu, co jsme řekli a co říkáme, kdo jsme a kam hodláme dospět. Ozvěna nás drží v přítomnosti a rezonuje v našem nitru podobně jako nejruznější zprávy, informace, situace, které se časem smývají, zabarvují, upravují, až téměř zaniknou.

Ozvěna se nese krajinou, po čase smývá informační hodnotu, která se cyklí tak jako sám život.

1st ACT – ECHO

What we carry on our shoulders is hidden in our innermost being. All the thoughts, the wishes, the unspoken sentences, the light and serious conversations we have had. Many times, as children we have tried to create an echo in different places. In hindsight, we find that shouting into the wind is kind of silly and in adulthood, we tend to smile at the idea. Repeated ending of a short message that should rather be at the end. But in essence, it brings us back to the beginning, to ourselves, to what we have said and what we are saying, who we are and where we intend to go. The echo keeps us in the present and resonates within us like all sorts of news, information, and situations that wash away, colour, and modify until they almost disappear.

The echo is carried across the landscape, over time, it washes away the informational value that cycles through, like life itself.

Podobně je tomu v tvorbě Łukasze Horbówa, který přebírá na svá bedra „přirozený“ společenský řád a přírodní jevy, kterými metaforicky poukazuje na onu existenciální nutnost našeho života – bytí. To, jaké životy žijeme, kam směřujeme, jaké události se odehrávají okolo nás, být v nás mohou za- nechávat zneklidnění či osten strachu, v nás neustále rezonuje, podobně jako ona cyklící se ozvěna. Autor poukazuje na onu bezmocnost či slepou víru člověka ve změnu, kterou příroda dokáže v jediném okamžiku, ze kterého se může zrodit něco nového, lepšího. Alespoň to se vždy nese ozvěnou.

Jak osobně vnímáš pojem „koloběh“?

LH: Pro mě je koloběh život; rodíme se, umíráme a tak dále a tak dále. V sochách představených na výstavě používám především přírodní materiály, nepálenou hlínu nebo jutové provázky, aby jejich koloběh neskončil. Pokud přestanou existovat v kontextu umění, mohou se do něj jednoduše vrátit, aniž by mu ublížily. Stejně tak v obou videích používám nalezené záběry, aby se i ony staly součástí „koloběhu“ recyklovaných obrazů produkovaných společností.

Je více tvým podpůrným prvkem pro tvorbu přítomnost, či minulost?

LH: Minulost a budoucnost jsou pro mě to- též. Ve své práci chci zachytit něco mimo čas, mimo minulost, přítomnost a budoucnost, takže vše má potenciál trvat věčně, existovat pouze v přítomnosti nebo se ztratit v historii.

2. DĚJSTVÍ – HLUBINY

Do hlubiny musíme proniknout, ponořit se. Abychom v ní získali jistotu, musíme prozkoumat každíčký kout. Ať už se prodíráme hmotou, ze které budujeme naše představy, vrstvu po vrstvě vytváříme magické prostory, nebo se snažíme zachytit pomíjivé oka-

Similarly, in his work Łukasz Horbów takes on the „natural“ social order and natural phenomena, metaphorically pointing to the existential necessity of our life – being. What lives we live, where we are heading, and what events are happening around us, even though they may leave us with a sense of unease or a spike of fear, resonate within us constantly, like that cycling echo. The author points to the helplessness or blind faith of humanity in the change that nature can bring about in a single moment, from which something new and better can be born. At least that is always carried by the echo.

How do you personally perceive the term „cycle“??

LH: For me, a cycle is life, we are born, we die and so on and so forth, in the sculptures presented in the exhibition I use mainly natural materials unfired clay or jute string so that their cycle does not end if they cease to exist in the context of art they can simply return to it without harming it. As in both videos, I use found footage so that they also become part of a ‚cycle‘ of recycled images produced by society.

Is the present or the past more of a supporting element for your work?

LH: The past and the future are the same thing to me, with my work I want to capture something outside of time beyond the past, present and future, so everything has the potential to last forever, to exist only in the present or to be lost in history.

2nd ACT – DEPTHS

We must penetrate the depths and immerse ourselves. To gain confidence, we must explore every corner. Whether we’re digging through the material from which we build our imaginations, creating magical spaces

mžiky. V části Pragovka gallery ENTRY se nachází díla čtveřice umělců, jejichž spojitost můžeme spatřit právě v lyrické stránce jejich děl, díky které s lehkostí formulují jinak těžko uchopitelná témata, vážící se k naší přítomnosti – prostoru – krajině. V případě keramických objektů Anny Bochkové, mnohdy síla a kouzlo přírody, pohltí a přetvoří vše, co člověk stvořil, jako pomyslný boj dobra se zlem. Střípky vzpomínek, vyprávění a příběhů jsou zakonzervovány do mýtických postav, architektonických objektů a nepatrných symbolů, které nás nutí k bližšímu pozorování. Monumentální instalace Roberta Bučka, nesoucí název Kde nebudeme bydlet, není jen pouhou nadsázkou, ale zároveň důležitým motivem, ke kterému se autor soustavně ve své tvorbě vrací. Určitá nejistota, která se zrcadlí ve vybydlených torzech terakotových budov je až děsivě spjata s naší přítomností. Aktuálnost tohoto motívu, nejen že vede Roberta k vytváření nových významových rovin, jako tomu bylo například u sochy Skrýš pro Uherské Hradiště, ale také utváří jeho nezaměnitelný rukopis. Artefakty Julie Hrnčířové jsou směsicí každodenních situací, náhodných setkání, poetických zákoutí, které nám osobitě představuje v nej- různějších materiálových kombinacích. Dává vyniknout jinak opomíjeným momentům, které rámuji naši přítomnost. V tomto případě se jedná o keramické rámy, které médium fotografie posouvají do roviny svěbytného objektu. Vizuální stopy, gesta a silná obrazotvornost Jana Valika, vyjadřující až téměř badatelský zájem, se spojují ve velkoformá- tových abstraktních malbách, vycházejících z autorova nitra.

Jak ve svém umění pracujete se vzpomínkami?

AB: Vzpomínky jsou pro mou tvorbu velmi

layer by layer, or trying to capture fleeting moments. The Pragovka gallery section ENTRY hosts works by four artists who are connected by the lyrical aspect of their art, thanks to which they formulate with ease otherwise difficult-to-grasp themes relating to our presence – space – landscape. The actuality of Anna Bochková’s ceramic objects, often depicting the power and magic of nature, engulfs and transforms everything humanity has created, like the imaginary battle between good and evil. Snippets of memories, narratives and stories are preserved in mythical figures, architectural objects and subtle symbols that force us to take a closer look. Robert Buček’s monu- mental installation, entitled Where We Will Not Live, is not just a mere exaggeration; the sharpness of this motif not only leads Robert to create new levels of meaning, as was the case, for example, with the sculpture Hide- out for Uherské Hradiště but also shapes his unmistakable handwriting. Julie Hrnčířová, whose artefacts are a mixture of everyday situations, chance encounters, and poetic corners, which she presents to us in various material combinations. She gives promi- nence to otherwise neglected moments that frame our present. In this case, it is ceramic frames that take the medium of photography to the level of an object in its own right. The visual traces, gestures and strong imagery of Jan Valik, represent an almost exploratory interest, and come together in large-format abstract paintings that emerge from the artist’s inner world.

How do you work with memories in your art?

AB: Memories are a very strong driving force for my work. My childhood memories, fairy tales and spoken stories, as well as traumas

silnou hnací silou. Moje vzpomínky na dětství, pohádky a mluvené příběhy, stejně jako traumata a nejisté zkušenosti, jsou často příběhy mé praxe. Pro mě je důležité zachovat si to komplexní, ale hravě pozadí a zpřístupnit práci na mnoha úrovních ostatním.

JV: Spomienky sú zaujímavý a do istej miery ťažko uchopiteľný fenomén. Sú totiž fluidné a zakaždým nanovo vytvorené alebo vyjavené vo vedomí. Teda po čase dochádza k prieniku spomienok, imaginácie a akéhosi bdělého snenia a teda k zmenám perspektívy a vnímania času. Navyše tento prienik a pohyb od zažitého k vymyslenému a imaginatívne sa deje takmer nebadane. Je to svojím spôsobom archetyp premeny subjektívnej a kolektívnej pamäte cez proces samotnému obrazu na hrane vnútorného a vonkajšieho. Je to veľmi aktívne teritórium, ktoré sa snažím skúmať cez proces maľby.

RB: Vzpomínka je v mé práci jeden z nejdůležitějších bodů. Většina soch, které dělám, jsou vlastně ilustrace vzpomínek nebo spíš toho, co z nich v představách zbylo. Z příběhu, pocitu nebo místa mi vždycky zůstane jen vizuální stopa, se kterou pracuji. Většinou je to zjednodušená verze, detail nebo klidně zcela pokroucená realita, ale o to je pravdivější.

JH: Asi mě nejvíc zajímají vzpomínky města, ale hlavně vzpomínky objektů, které se v něm nachází. „Sbírám“ vyhozené věci a předměty ve veřejném prostoru, které byly člověkem vyhozeny, opraveny nebo nějak vylepšeny. Ve fotografiích a rámech, které na výstavě prezentuji, pracuji s keramikou, což je pro mě takový návrat do dětství, kdy jsem se keramice hodně věnovala. Uklidňuje a baví mě vytvářet naivní a nedokonalé tvary. Rámy navazují i na nalezená zátiší, která sbírám v městském prostoru.

and uncertain experiences, are often the stories of my practice. It is important for me to keep that complex but playful background and make the work accessible to others.

JV: Memories are an interesting and to some extent difficult-to-grasp phenomenon. They are fluid and each time they are created a new or reappear in consciousness. Thus, over time, there is an interpenetration of memories, imagination and a kind of waking dreaming, changes in perspective and perception of time. Moreover, this penetration and movement from the experienced to the imagined and imaginative happen almost without notice. In a way, it is an archetype of the transformation of subjective and collective memory into the image itself, at the edge of the inner and the outer. It's a very active territory that I try to explore through the process of painting.

RB: Memory is one of the key points in my work. Most of the sculptures I make are actually illustrations of memories, or rather what is left of them in my imagination. The story, feeling or place always leaves me with a visual trace that I work with. Usually, it's a simplified version, a detail or a completely twisted reality, but it's all the more true.

JH: I guess I'm most interested in the memories of the city, but mostly in the memories of the objects that are within it. I „collect“ discarded things and objects in the public space that have been thrown away, repaired or somehow improved by people. In the photographs and frames that I present in the exhibition, I work with ceramics, which for me is a kind of return to my childhood, when I worked with ceramics a lot. It calms me down and I enjoy creating naive and imperfect shapes. The frames also relate to the found stills I collect in urban spaces.

Dokážete se ponořit do své práce?

AB: Samozřejmě, moje práce je mým hlavním antistresovým mechanismem, myslím, že je to spíš životní styl. Doslova neexistuje čas, kdy bych nepřemýšlela o projektu, neprodukovala či ho nepřipravovala. Formální a koncepční práce, kterou dělám, je silně spjata se mnou a mým přesvědčením o společnosti, rovnosti, solidaritě a etice. Někdy volím spíše přímý způsob, jak o tom mluvit, nebo stavím systém objektů, které přesahují mé myšlenky více metaforickým způsobem.

JV: Ponorenie skrze maľbu je pre mňa asi najzásadnejším momentom v tvorbe a snažím sa vytvoriť v ateliéri podmienky na to aby sa toto „ponorenie“ mohlo udiat. Je to stav, kedy maľba presiahne rámec plánu a intuícia začne presakovať cez filtre logiky a mysle. To je ten ideál, kedy sa maľba „deje“ a obraz sa vynára. V podstate ateliérová rutina stojí a padá na ponorení sa do týchto vôd.

RB: Koncentrace a ponoření je ideální stav, ale neznamená to, že přinese uspokojivý výsledek. Někdy je to přesně naopak.

JH: Ano, ale občas mi chybí ten čas, abych u své práce vydržela déle.

Jste spíše snílci, nebo se raději držíte nohama na zemi?

AB: Určitě jsem snílek, jinak bych dělala něco jiného než umění. Ale ten vtipný zvrat je v tom, že si myslím, že člověk v životě potřebuje obojí: schopnost snění a pragmatický přístup. V mých projektech to vždy začíná snem a pak plánu, jak to zrealizovat.

JV: Časť zo mňa súhlasí so snílkom a ďalšia časť s uzemnením. Je to kolobeh od jedného k druhému, jedno definuje druhé a inokdy je ťažké rozlíšiť ich navzájom. Obe potreby sa striedajú. No mám celkom značne rozvinutú tendenciu uletieť a veci si predstavovať, a preto sa snažím o to viac vedome a cielené

Can you immerse yourself in your work?

AB: Of course, my work is my main anti-stress mechanism, I think it's more of a lifestyle, there is literally no time when I'm not thinking about a project, producing or preparing it. The formal and conceptual work I do is strongly connected to me and my beliefs about society, equality, solidarity and ethics. Sometimes I choose a more direct way of talking about it, or I build a system of objects that transcend my ideas in a more metaphorical way.

JV: Immersion through painting is probably the most important moment for me when working and I try to create the conditions in the studio for this ‚immersion‘ to happen. It's a state where the painting goes beyond the original plan and intuition starts to seep through the filters of logic and mind. This is the ideal where painting ‚happens‘ and the image emerges. Ultimately, the studio routine stands and falls on immersing oneself in these waters.

RB: Concentration and immersion is the ideal state, but it does not mean that it will bring a satisfactory result. Sometimes it is just the opposite.

JH: Yes, but sometimes I don't have the time to stay with my work longer.

Are you more of a dreamer or do you prefer to keep your feet on the ground?

AB: I'm definitely a dreamer, otherwise I would be doing something other than art. But actually, the thing is that I think you need both in life: the ability to dream and a pragmatic approach. My projects always start with a dream, followed by a plan that makes it happen.

JV: Part of me agrees with the dreamer and another part agrees with grounding. It's a cycle, one defining the other and at times

svoje myšlenky uzemnit. Myslím, že takmer všetci sa snažíme hľadať balans týchto polarít a to vobec nie je jednoduché. A už vôbec nie v kultúre, mal'be, umení a tvorbe.

RB: Sním o tom, že jednou budu stát nohama na zemi.

JH: Jak kdy.

3. DĚJSTVÍ – V PROSTORU

Návštěvník vstupuje i vychází skrze FOYER galerie Pragovka. Pokud se nacházíte právě zde, tak podobně jako u detektivních románů se vám na začátku první kapitoly představí hlavní postavy, v tomto případě umělci, a vašim úkolem před odchodem z galerie je přijít na motiv čili jádro výstavy. Mnozí by namítli, že umění k nám promlouvá samo a není potřeba je přílišně vysvětlovat a hledat skryté vzorce. Přesto se mnohdy sami přistihneme, že by se nám hodila pomocná ruka.

Tak jako rozuzlení detektivní zápletky potřebuje svůj čas, tak ho vyžaduje i umění. Co víc, nutí nás přemýšlet, vnímat ho a čas od času komentovat. Což není vůbec snadné.

Tím spíše, když se nacházíme v prostoru, který je pro umělecká díla domovem; místem, které je diametrálně odlišné od našeho vnímání domova. O'Doherty v knize Uvnitř bílé krychle tento občasný pocit popisuje slovy: „A vskutku přítomnost onoho nezapadajícího kusu nábytku – vašeho těla – působí jako cosi nadbytečného, jako nežádoucí narušení.“ Proto se ve třetím dějství nachází autoři, kteří onen prostor aktivně zkoumají, analyzují jeho proměny, sestavují schémata a zvou diváka k participaci.

Instalace Draw Me a House autorů Jonase Vansteenkista a Thomase Jacquese nás vede do prostředí, které velmi dobře známe, do našeho domova. Již dětské kresby nám ukazují, jak je symbol domu důležitý a na-

it's hard to tell them apart. These two needs alternate between each other. But I have a tendency to drift off and imagine things, so I try more consciously and purposefully to ground my thinking. I think almost all of us are trying to seek a balance of these polarities, and that's not easy at all. And certainly not in culture, painting, art and creative work.

RB: I dream of one day standing with my feet on the ground))

JH: It depends.

3rd ACT – IN SPACE

Visitors enter and exit through the Pragovka Gallery FOYER. Here, it's like a detective novel – at the beginning of the first chapter you are introduced to the main characters, in this case, the artists, and your task before leaving the gallery is to figure out the motif – or the core of the exhibition. Many would argue that art speaks to us on its own and there is no need to over-explain it or look for hidden patterns. Yet we often find ourselves wishing for a helping hand.

Just as the unravelling of a detective plot takes time, so does art. It forces us to think, to perceive, and occasionally comment.

Which is not easy. All the more so when we are in a space that is a home to artworks, a place that is diametrically opposed to our perception of a home. In Inside the White Cube, O'Doherty describes this occasional feeling: „Indeed the presence of that odd piece of furniture, your own body, seems superfluous, an intrusion.“ This is why in the third act we find the authors actively exploring this space, analysing its transformations, drawing up schemes and inviting the viewer to participate.

The installation Draw me a house by Jonas Vansteenkiste and Thomas Jacques takes

kolik je naše fantazie schopna tento prostor přetvořit k obrazu svému. Jak moc se změnilo vaše vnímání domova s věkem, prožitými událostmi, aktuální situací? Zadání je jednoduché – nakreslete dům. V průběhu času tak můžete vidět narůstající instalaci, která povede až k archivu, s bohatou interpretací. V uměleckém experimentu @art.mindpattern Anny König Vlk se paralelně dostáváme z našich domovů do prostoru galerie, která jakožto hlavní vizuální prvek určuje celkové vnímání výstav a obrací nás k tomu nejdůležitějšímu bodu, možnosti poznání a interpretace uměleckých děl. Co když je mysl kurátora, umělce, běžného diváka natolik odlišná, že k onomu poznání nikdy nedojde? Jak vnímáme prostředí galerie a jeho zákonitosti? Existují nějaké skryté vzorce myšlení, které nás mohou dovést ke společnému vědomí?

Vaše dějství se týká prostoru, který nás obklopuje. Jste typy, které se snaží přetvářet prostor kolem sebe, nebo jste spíše pozorovatelé?

TJ: Jako spisovatel rád pozoruji prostor kolem sebe a pak si ho v duchu přetvářím. Všude vidím příběhy.

AKV: Prostor je pro mě velice dominantním prvkem. Jak v osobním, tak profesním životě. Nejprve se s ním musím sžít, najít jeho zákonitosti a kouzlo, které mi pak dá možnosti ho dotvářet. Přirovnala bych tuto cestu k instalaci. V tomto duchu jsem tedy více pozorovatelem.

JV: Myslím, že dělám obojí; začínám jako pozorovatel, sběratel a autor, který zaznamenává vše do sešitu. Mám rád situace, fakta a emoce. Dokážu strávit hodiny pozorováním nějakého místa nebo přemýšlením o konceptech, jako je scénický prostor, zábavní parky, imerzivní zážitky...

us to an environment we know very well, our home. Even childhood drawings show us how important the symbol of the house is and how much our imagination is able to transform this space. How much has your perception of home changed with age, experience, and with your current situation? The task is simple – draw a house. Over time, you can see a growing installation that will lead to an archive rich in interpretation. In Anna König Vlk's art experiment @art.mindpattern, we are taken from our homes to the gallery space, which as the main visual element determines the overall perception of the exhibitions and turns us towards the most important point, the possibility of understanding and interpreting the artworks. What if the mind of the curator, of the artist, of the ordinary spectator is so different that this understanding never happens? How do we perceive the gallery environment and its laws? Are there any hidden patterns of thinking that can lead us to a shared consciousness?

This Act is about the space that surrounds us. Are you the kind of person that tries to reshape the space around you, or are you more of an observer?

TJ: As a writer, I like to observe the space around me and then reshape it in my mind. I see stories everywhere.

AKV: Space is a very dominant element for me. Both in my personal and professional life. First I have to get in touch with it and find its laws and charm, which will then give me the possibilities for how to shape it. I would compare this journey to an installation. So in that spirit, I am more of an observer.

JV: I think I do both, starting as an observer, collector, writer in my sketchbooks. I like

Jako umělec tyto prvky také utvářím. Není to vždy pře/utváření; ve svých instalacích často používám známé prvky z architektury, takže jimi vedu zážitek nebo reflexi, pocit nebo myšlenku diváka. Divák není dobré označení – v mé ideální vizi jsou to účastníci, kteří jsou mým dílem aktivováni a do díla se promítají, cítí spolu s ním, a dokonce jej dotvářejí.

Thomasi a Jonasi, co pro vás znamená domov?

TJ: Domov je pro mě bezpečné místo. Místo, kam si mohu přijít odpočinout. Místo, kde mohu být skutečně sám sebou.

JV: Pro mě existují dva výchozí body, osobní vrstva a vrstva umělce. Ta umělecká má věci víc pod kontrolou.

Jako člověk mám k domu a domovu dvojí vztah. Na jedné straně bezpečný, ale také nepohodlný pocit. To souvisí s mou osobní historií.

Tento ambivalentní vztah mě jako umělce živí. Pozornost, kterou mu věnuji, se snažím využít ve své práci a přeložit ji. Dům je také motiv, který je univerzální, ale zároveň velmi osobní. Je to zajímavé téma pro práci, které lze využívat jako sdílenou zkušenost, aby se diváci aktivně zapojili do uměleckého díla.

Architektura, funkce, příběhy a emoce...

Donald Winnicott řekl: „Domov je místo, odkud vycházíme, je to základ našeho bytí, utváří způsob, jakým nahlížíme na svět.“

A kde se cítíte doma?

TJ: V prvé řadě v mém domě, který je obklopen přírodou. Náš domov je jako malé muzeum, které vypráví příběh mého života, mé ženy a naší rodiny. Je plný knih, uměleckých a historických předmětů, které rádi sbíráme. Doma se cítím tam, kde je plno knih, v přírodě zejména na zasněžených horách.

situations, facts and emotions. I can spend hours looking at a place or thinking about concepts like scripted space, theme parks, immersive experiences, ...

As a visual artist I also shape these elements, it's not always re/shaping, in my installations I do often use familiar elements from architecture so I do use these to steer the experience or reflection, feeling or thought to an audience. Audience is not a good term though in my ideal vision they are participants that are triggered by my work and project, feel and even complete the work.

Thomas and Jonas, what does home mean to you?

TJ: For me, home is a safe space. A place where I can go and rest. A place where I can truly be myself.

JV: Well there are two starting points for me the personal layer and that of the artist. the one of the artist is more in control.)

As a person, I have a dual relationship to house and home. on the one hand the safe but also inconvenient feeling. This has to do with my personal history.

This ambivalent relationship feeds me as an artist. I try to use the attention it holds for me in my work, to translate it. The house is also a motif that is universal but also very personal. It's an interesting area to work in, using it as a shared form or experience to make your audience active in the artwork. The architecture, the function, the stories and the emotions... Donald Winnicott said it: home is where we start from, it is the foundation of your being it forms your manner of approaching the world.

And where do you feel at home?

TJ: First of all in my house, which is surrounded by nature. Our home is like a small museum that tells the story of my life, my

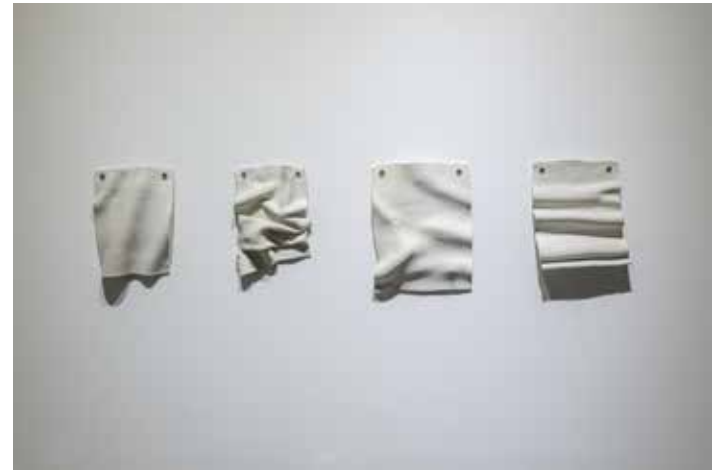
JV: To je ošemetná otázka. Jsem člověk, který se dokáže plynule pohybovat v pocitu domova. I když domov funguje jako určitá základna, snadno se cítím doma i v cizích kontextech. Miluji hotelové pokoje, letiště, nádraží a místa mezi nimi. Cítím se tam zvláště doma. Myslím, že to souvisí s anonymitou a s tím, že se nemusíte podřizovat rolím, které často máte doma nebo ve společnosti. Neberte to špatně, miluji domov, který jsem si vytvořil. Jen si myslím, že potřebuji souhru mezi tím, že jsem doma, že jsem na cestách a že se vracím domů, abych mohl růst a být sám sebou.

wife's and our family's life. It is full of books, art and historical objects that we love to collect. I feel at home where there are lots of books, in nature, especially in the snowy mountains.

JV: This is a tricky question. I am someone who is able to move fluidly in the home feeling. Although home functions as a kind of base, I can easily feel at home in strange contexts too. I love hotel rooms, airports, train stations and in between places. I feel weirdly at home there I think it has to do with the anonymity and not having to conform to roles you often have at home or in society. don't get me wrong, I love our home that me and my partner have created. I just think I need that interplay between being at home, being on the road and coming home to grow and be myself.

Tabák a kouřové signály

Thomas Jacques

Už dva dny jsem bez cigaret. Dnes poprvé po více než dvou letech budu muset opustit les. Snažím se najít cestu, způsob, jak přitáhnout pozornost. Kouřové signály. Výstřely. Nikdo by si jich nevšiml. Uslyší ránu, pokrčí rameny a budou pokračovat ve svých životech. Obyvatelé města na mě už dávno zapomněli. Požár v lese by určitě zahlédli, ale to je moc dramatické. Nesmím přijít o srub.

Věci, které potřebuji k přežití, mi obvykle nosí každý měsíc Alex. Mouku, máslo a droždí. Rýži a mléko. Dvě basy pív, pár lahví vína. A to nejdůležitější: tabák. Za celou dobu vynechal pouze jednou. Potraviny mi tehdy přinesla jeho přítelkyně. Její úzký pas mi způsobil chvilkový záchvěv.

Tobacco and smoke signals

Thomas Jacques

For two days now, I have been without cigarettes. Today I'll have to leave my forest, for the first time in more than two years. I'm trying to think of a way-out, a way to attract attention. Smoke signals. Gunshots. Nobody would notice. They would hear the bang, shrug and get on with their lives. The city people have long forgotten me. Setting fire to the forest will certainly get their attention, but that is too dramatic. My log cabin must not be lost.

Normally Alex brings me every month what I need to survive. Flour, butter and yeast. Rice and milk. Two crates of beer, a few bottles of wine. And the most important thing: tobacco. In all this time, he only

Dnes je to více než dva měsíce, kdy sem nahoru přijel naposledy. Možná je v nemocnici? Nebo má rozbité auto? Nedá se nic dělat, budu muset mezi lidi sám. Nejde o jídlo, které potřebuji. V řece je spousta ryb. Slepice mi denně snášejí vejce. A mám dost úrody ze své zeleninové zahrádky. Ale usušit tabák se mi zatím nepodařilo.

Na břehu řeky počítám do tří a ponořím se. Po zádech mi přejede mráz. Zalapám po dechu a znovu se ponořím do vody. Několika listy si z paží drhnu hliněnou krustu. Moje přirozené opálení je zas vidět. Poté, co většinu špíny smyju, nahý vyrazím ke srubu. Tady se obléknu.

Zpod matrace vyndám ponožku a dost peněz na nákup a autobus. Beru pár bankovek navíc, protože nevím, kolik teď co stojí. Na účtu mám peněz dost, ale mou kreditní kartu má Alex a ten tu není.

Koda se za mnou ohlédne, když vyjdu na opuštěnou šterkovou cestu. Chtěl by se přidat. Krátce ho pohladím po hlavě a nařídím mu, aby dobře hlídal. Zelená žluna vyletí ze stromu. Jaro je skoro tu, pozná se to podle chování ptáků. Vzduch sytí písničkami. Staví nová hnízda. Na kraji lesa se chvíli zdržím. Hlubokými nádechy si plním plíce kyslíkem ze stromů – další energii, abych mohl mezi lidi. Plynule odbočuji na asfaltovou cestu.

Ztrácím smysl pro čas? Mám pocit, že tu stojím už dvě hodiny. Žádný autobus neprojel. Znovu jsem zkontroloval jízdní řád. Práce na silnici nejsou hlášeny. Pokud tedy není neděle. Přes cestu přeběhl jezek. Už jen dvanáct kilometrů pěšky do města. V pozadí zpívají ptáci. K čemu jsou skladatelé, když můžete poslouchat nádherné symfonie? Dříve jsem vedl uspěchaný život. Vše se točilo kolem zůstatku na mém bankovním účtu. Sem tam příležitostný úlet. Nic zásadního. Aniž bych si to uvědomoval, byl jsem stále

skipped one appointment. His girlfriend brought the groceries then. Her narrow waistline made me wince for a moment.

Today it has been more than two months since he last drove up the hill. Maybe he is in the hospital? Or has he wrecked his car? There's nothing to do but get among people myself. It's not the food I need. There are plenty of fish in the river. My chickens lay eggs daily. And I can harvest enough from my vegetable garden. But drying tobacco has so far failed me.

On the riverbank, I count to three and dive into the water. A shiver rolls down my spine. I gasp for breath and dive under again. With a few leaves, I scrub the encrusted earth from my arms. My natural tan is visible again. When most of the dirt is gone, I walk to the house in my bare body to put some clothes on.

I take the sock from under the mattress and take out enough money for groceries and the bus. Grab a few extra notes because I don't know how much everything costs by now. There is enough money in my account, but Alex has my credit card and Alex is not there.

Koda looks up when I walk up the deserted gravel road, makes preparations to join me. I pet him briefly on the head and instruct him to take good care of the log cabin. A green woodpecker flies up from a tree. It's almost spring, you can tell by the birds' behaviour. They fill the air with songs. Making new nests. At the edge of the forest, I linger for a moment. Fill my lungs with the oxygen from the trees in big gulps, extra energy to get among people. With a smooth space, I turn into the tarmac road.

Am I losing my sense of time? I estimate that I have been standing here for at least two hours. Still no bus has passed. I checked

přestimulovaný. A najednou jsem se ztišil. Začalo to tím, že jsem přestal ráno vstávat z postele. V práci jsem si častěji bral volno. Cítil jsem potřebu změny. Tak jsem koupil chalupu za městem. Do svého podkroví jsem se pak už nevrátil. Až teď.

Obvykle frekventovaná silnice je opuštěná. Žádní chodci. Žádní cyklisté. Žádní lovci. Nevím, co se děje. Můj les je jako skleněný poklop, který nepropustí nic z vnějšího světa. Občas se snaží Alex propašovat mi noviny v nákupu, ale já je hned rozcupuju na proužky a rozdělám oheň. Nemám topení ani elektřinu.

Na obzoru se tyčí město. Než se dostanu na předměstí, bude to ještě hodina chůze. Tu a tam minu dům. Všechny rolety jsou stažené. Příjezdové cesty prázdné. Na rukou mi vstávají chlupy. Dnes ráno jsem byl ze setkání s lidmi nervózní. Teď začínám mít nepříjemný pocit z toho, že jsem stále ještě nikoho neviděl.

V příkopu leží nákupní vozík a vedle něj krabice, která kdysi obsahovala toaletní papír. Praktický pomocník pro odvoz nákupu domů. Vší silou vytahují vozík z příkopu. Kov vykazuje známky začínající rzi. Všechna kolečka drží. Po asfaltu jednou obtížně. Zastavím a snažím se z nich odkopnout hlínu. Zrychlují tempo.

První obchod s potravinami je zavřený. Podlezu modrou policejní pásku. Vypadá to, jako by se přes parkoviště přehnal hurikán. Všude odpadky. Nákupní vozíky. Zabedněná okna. Na panelech je červenou barvou napsáno „Zavřeno“. Uvnitř je ještě větší chaos. Podlaha plná trusu. Dvě krysy po sobě lezou. Bojují o kus plastu. Na zemi leží rozbité a otevřené pokladny. Jít dovnitř mi nepřipadá jako dobrý nápad. Stejně tam tabák nenajdu.

the timetable again. No roadworks are announced. Unless today is Sunday after all. A hedgehog hastily crosses the road. Then I'll just have to walk twelve kilometers to town. Birds are whistling in the background. Who needs composers, when you can listen to these beautiful symphonies. I used to lead a hurried life. Everything revolved around the balance in my bank account. A loose fling here and there. Nothing of significance. Without realizing it, I was constantly overstimulated. And suddenly I fell silent. It started when I stopped getting out of bed in the morning. Reporting sick to work more often. Something had to change. So I bought a cottage outside the city. I never returned to my loft. Until now.

The otherwise busy road is deserted. No walkers. No cyclists. No hunters. I don't know what is happening around me. My forest is like a glass bell jar that lets nothing of the outside world through. Sometimes Alex tries to sneak in a newspaper among the groceries, but I immediately tear it into strips to light the fire with. There's no heating or electricity.

On the horizon rises the city. It will be another hour's walk before I reach the outskirts. Here and there I already pass by a house. All the shutters have been left down. Empty driveways. The hairs on my arms straighten. This morning I was nervous about meeting people. Now an uneasy feeling creeps up on me because I still haven't seen anyone.

In the ditch lies a shopping trolley, with a package next to it that once contained toilet paper. A handy for carrying groceries home. With all my force, I pull the cart out of the ditch. The iron shows traces of starting rust. All the wheels are still attached. They roll on the asphalt with difficulty. I stop and

Kráčím přes most do města. Uprostřed ulice jsou role ostnatého drátu. Stěna z pytlů s pískem. Vypadá to jako barikáda z laciného válečného filmu. Tísňivý pocit mi svírá hrudník. Soustředěně prozkoumávám okolí a představuju si sám sebe jako dokonalého lovce. Podél silnice stojí několik aut. Neonové světlo nočního obchodu nepravděelně bliká. Dveře jsou také zabedněné.

Koutkem levého oka zahlédnu pohyb. Přes silnici přechází žena, nervózně se rozhlíží a plíží se kolem domů. Ústa má zakrytá rouškou, na rukou gumové rukavice. Naše pohledy se setkají. Ztuhne. Ztuhneme oba. Zavolám na ni. Chci vědět, co se stalo, ujistit se, že se mi to nezdá. Žena divoce gestikuluje rukama. Křičí na mě, abych se nepřibližoval. Přesto jdu bliž. Potřebuji znát odpověď. Žena se otočí a zmizí za rohem. Zavolám na ni. Volám dál. Utíkám za ženou. Za rohem nikde není.

Poprvé po dlouhé době jsem si vzpomněl na mámu. Chybí mi. Každou neděli jsme chodili na ranní mši. Byla hluboce věřící, já ne. Vejdou do kostela. Snad najdu odpověď tam. Bůh nezavírá dveře ani před lidmi, jako jsem já. Otevřu. Kupodivu je tady všechno nedotčené. Sednu si před oltář. Přemítám o tom, co jsem venku viděl. Snažím se najít nějaké vysvětlení. Žádné není. A Bůh, Bůh mlčí.

Proč jsem odešel z lesa? Kéž bych tam zůstal. Ty vyděšené ženské oči by se mi nevrly do paměti.

Zapaluji svíčku.

Váhám, zda jít do svého starého podkroví. Možná tam bude Alexova stopa? Na konci opuštěné ulice stojí mladá verze mého drahého přítele. Jak se přibližuju, rozplyne se ve vzduchu. Mám pocit, že v podkroví nic nezjistím, dusí mě to. Chci se co nejdříve vrátit do svého lesa. Zapomenout, že jsem ty oči kdy viděl. Rozhodl jsem se pro malou odboč-

try to kick out the dirt. I speed up my pace.

The first grocery store is closed. I crawl under the blue police tape. It looks like a hurricane has blown over the car park. Rubbish everywhere. Shopping trolleys. Boarded-up windows. 'Closed' is written in red paint on the panels. Inside, the havoc is even greater. The floor is littered with vermin droppings. Two rats roll over each other. Fighting over a piece of plastic. The cash registers lie broken open on the floor. Going inside doesn't seem like a good idea. I won't find tobacco there anyway.

Across the bridge I walk into the town. In the middle of the street are rolls of barbed wire. A wall of sandbags. It looks like a barricade from a cheap war movie. An oppressive feeling squeezes my chest. Concentrated, I surveyed the surroundings, imagining myself as an accomplished hunter. Along the side of the road are a few cars. The neon light of a night shop flickers erratically. The door is also boarded up.

In the corner of my left eye, I see movement. Across the road, a woman walks, looking around nervously, sneaking past the houses. Her mouth is covered by a mask, around her hands are rubber gloves. Our gazes meet. She stiffens. We stiffen, both of us. I call out to the woman. Want to know what happened, make sure I'm not dreaming this. The woman makes big gestures with her arms. Shouting for me not to approach. Still, I approach. I need answers. The woman turns and disappears behind the corner. I shout. Keep shouting. Run after the woman. Around the corner, she is nowhere to be seen.

For the first time in a long time my mom crossed my mind. I miss her. We used to go to morning mass every Sunday. She was deeply religious, I was not. I step into church. Hope to find answers there. God doesn't close his

ku kolem radnice, poslední šance na objasnění. Na oknech visí zvětralé plakáty s logem vlády. Většina textu je kvůli dešti nečitelná. Některé kusy odnesl vítr. Na jednom plakátu ještě rozluštím větu.

Pravidelně si myjte ruce a dodržujte rozestupy.

doors, even to people like me. I swing the gate op. Strangely enough, everything here is untouched. I sat down in front of the altar. Go over what I have just seen outside. Try to find explanations. There are none. And God, God remains silent.

Why did I leave my forest? If only I had stayed there. Then the woman's frightened eyes would not be burned into my eyes.

I light a candle.

I hesitate to go to my old loft. Maybe there is still a trace of Alex there? Further down the deserted street stands a young version of my dear friend. As I approach, he dissolves into the air. I realize that I won't make any progress in my loft either stifles me. I want to get back to my forest as soon as possible. Forget that I have ever seen this. I decided to take a small diversion past the town hall, the last chance for an explanation. Hanging on the windows are some weathered posters with the government logo on them. Most of the text has become unreadable due to the rain. Some pieces have been torn off by the wind. On one poster I can still decipher a sentence.

Wash your hands regularly and keep your distance from each other.

Anna Bochkova je držitelkou magisterského diplomu v oboru sochařství na Akademii výtvarných umění ve Vídni a v současné době pokračuje v druhém magisterském studiu na HFBK v Hamburku. Mezi její poslední projekty patří mezinárodní skupinové a samostatné výstavy v Kunstraum Super Vídeň, Andrea Festa Fine Art Řím, Kunstverein Harburger Bahnhof Hamburg, Spazio Serra Milán, Kunstraum Lakeside, Rea! Fair, Kunsthaus Wien, Superbien! Berlín, TakeCare LA atd. Vizuální výzkum Bochkové je silně založen na budování vlastní dramaturgie, kde její sochy jsou postavami, které nás vpouštějí do mytologického prostředí, kde se buduje prostor pro kritickou reflexi.

Robert Buček v roce 2012 dokončil doktorské studium sochařství na Akademii výtvarných umění ve Wroclawi a v současné době je vedoucím ateliéru keramiky na Katedře výtvarné výchovy Pedagogické fakulty UP v Olomouci. Z posledních autorových výstav lze zmínit výstavu *Skrýš*. Galerie Slováckého muzea, Uherské Hradiště, 2022 nebo *4+1/3+kk* Olomouc, Galerie Caesar, XY a Basement Project, 2020. Umělcova tvorba je úzce spjata s materiály. V současné době dominuje kámen, dřevo a keramika, které Buček přetváří v ucelené struktury – přírodní zákony, architekturu, v nichž se pojí estetický dojem s promyšlenou kompozicí. Například téměř čtyřmetrová mramorová socha, kterou vytvořil v roce 2022 pro město Alanya v Turecku.

Łukasz Horbów je absolvent Akademie výtvarných umění ve Varšavě (Fakulta mediálních umění), zakladatel skupiny Residence Self-House. Z uměleckých rezidencí autora můžeme zmínit 2022 – Tough Love Residency v Komuně Warszawa, (PL); rezidence v Centru pro divadlo a tanec ve Varšavě (PL). Z výstav například 2022 – *Instinct 10* s festivalem Homografía v Instinct Berlin, Německo; *Why so Wordy?* v iOverMorgen, Aarhus, Dánsko; 2021 – *Thresholding on* v Bridge Art Space, Bangkok, Thajsko, nebo divadelní projekt *Director of „What shall we talk about when there's nothing to talk about“*, představení

Anna Bochkova holds MFA diploma in sculpture from Academy of Fine Arts Vienna and is currently pursues her second master's degree at the HFBK in Hamburg. Her latest projects include international group and solo exhibitions in Kunstraum Super in Vienna, Andrea Festa Fine Art in Rome, Kunstverein Harburger Bahnhof in Hamburg, Spazio Serra in Milan as well as at Kunstraum Lakeside, Rea! Fair, Kunsthaus Wien, Superbien! Berlin, TakeCare LA, and more... Bochkova's visual research is based on her own dramaturgy where her sculptures act as characters, which let us enter a mythological environment and offer a space for a critical reflection.

Robert Buček completed his Doctoral studies focused on sculpture at the Academy of Fine Arts in Wroclaw, Poland and currently is Head of the ceramics studio at the Pedagogical Faculty, UP Olomouc. Among the author's recent exhibitions are "Skrýš" in Slovácké Muzeum Gallery, Uherské Hradiště; Czechia, 2022 or *4+1/3+kk* in Caesar Gallery, Olomouc; XY and Basement Project 2020. The artist's work is closely related to the concepts of materiality, predominantly through the mediums of stone, wood and ceramics. Buček transforms these into coherent structures, interested in the laws of nature and architecture combined with an aesthetic impression into a thoughtful composition. Among his most recent commissions is a four-meter-long marble sculpture for the city of Alanya in Turkey, realised in 2022.

Łukasz Horbów graduated from the Academy of Fine Arts in Warsaw and is a founder of the group Residence Self-House. Among the Artist in Residencies he participated in Tough Love Residency in Komuna Warszawa and Residency in Center for Theater and Dance in Warsaw, both in Poland. Notable exhibitions include *Instinct 10* with the Homografía Festival in Instinct Berlin, Germany; *Why so Wordy?* at iOverMorgen, Aarhus, Denmark; *Thresholding on* at Bridge Art Space, Bangkok, Thailand as well as his

v Komuně Varšava, Polsko. Jeho umělecká tvorba spadá do oblasti audiovizuální, prostorové tvorby a poezie. Jeho chápání okolního světa vychází z autopoetické vize odcizeného člověka, který si je vědom dramatickosti situace, v níž se nachází – chápe ji a vynucuje si chování, které mu zajišťuje vlastní přežití.

Julie Hrnčířová je česká umělkyně žijící v Oslu. Vystudovala Ecole Nationale Supérieure de la Photographie v Arles. Vystavovala na festivalu Les Rencontres de la Photographies v Arles, na výstavě Photo Spring ve Fotogalleriet a na skupinových výstavách v Kösk a Fotografihuset v Oslu. V roce 2022 měla samostatnou výstavu Urban Poetism ve Fotografiens Hus v Oslu a její práce byly vystaveny na Nordic Light Festival (Kristiansund, Norsko). Ze skupinových výstav můžeme zmínit například *Through You I See Myself*, 8SMIČKA, Humpolec (CZ). Těžiště autorčiny tvorby spočívá ve fotografii, kde se zabývá veřejným a městským prostorem, náhodnými setkáními, nalezenými a vyřazenými předměty, které v galerijním prostředí přetváří v instalace, objekty – fragmenty a sochy.

Thomas Jacques vystudoval psychologii na Gentské univerzitě. V současné době se věnuje sociálnímu umění a od roku 2020 tvoří umělecké duo s Bramem Terrynem. Svět kolem sebe se snaží utvářet slovy, a když slova selžou, převádí realitu do koláží a instalací. Jeho výzkumné projekty kombinují poznatky z psychologie, historie a umění. Z jeho výstav můžeme zmínit 2020 – *INSIDE/OUT*, Sint-Denis-Westrem; mezioborovou výstavu založenou na IDENTIFIKACI, *The Wrong House*, Kortrijk, Belgie; nebo 2019 – *DNKWRK*, Ypres, založenou na vytváření alternativního prostředí a jeho historii. Těžiště jeho práce lze nalézt v básnických textech a povídkách.

Jan Valik, absolvent pražské Akademie výtvarných umění, je umělec zameraný převážně na malbu, žijící v Londýně, kde nedávno dokončil dvouletý program Turps Studios. Získal třetí místo v soutěži VUB Painting Prize (Slovensko, 2016),

direction of a theater project “What shall we talk about when there's nothing to talk about” spectacle at Komuna Warszawa, Poland. His work encompasses the realms of audio-visual, spatial creation and poetry. Artist's understanding of the world is based on ideas of self-portrait vision as an alienated man, aware of the drama of the surrounding situation, which he understands and subsequently enforces a behavior that ensures one's own survival.

Julie Hrnčířová is a Czech artist living in Oslo. She graduated from Ecole Nationale Supérieure de la Photographie in Arles. She has exhibited at the festival Les Rencontres de la Photographies in Arles, the *Photo Spring Exhibition* at Fotogalleriet, and group exhibitions at Kösk and Fotografihuset in Oslo. In 2022, she had the solo exhibition *Urban Poetism* at Fotografiens Hus, Oslo, and her work was exhibited at Nordic Light Festival (Kristiansund, Norway). Important group exhibitions include *Through You I See Myself*, 8SMIČKA, Humpolec, Czechia. The focus of the artist's work lies in the medium of photography, through which she deals with public space, urban areas, accidental encounters, and found and discarded objects. She transforms them into installations, objects - fragments and sculptures in the gallery environment.

Thomas Jacques studied psychology at Ghent University in Belgium. Currently he works on social art and since 2020 is also a part of an artistic duo-collective with Bram Terryn. His research projects combine insights from psychology, history and art. As an artist, he tries to shape the world around him with words and when words fail he translates reality into collages and installations. Among his recent exhibitions are *INSIDE/OUT*, Sint-Denis-Westrem in 2020; an interdisciplinary exhibition based on IDENTIFICATION, *The Wrong House*, Kortrijk, Belgium (also 2020) and *DNKWRK*, Ypres in 2019, with the creative focus on alternative environment and its history. The essence of Thomas's work is in his poetic texts and short stories.

a v minulém roce byl finalistem Contemporary British Painting Prize 2021 a v letošním roce také na Now Introducing Art Prize v Londýně, 2022. Valik se účastnil rezidenčních programů pro umělce, zejména v BankART v Japonsku, 2016; Mark Rothko Art Center v Lotyšsku, 2017; Banska Stanica Contemporary na Slovensku, 2018. Jeho práce byly vystaveny na samostatných výstavách v Galerii Amart, Vídeň, 2021; L. L. Contemporary, Toronto, 2022; Husk Gallery, Brusel, 2020 a 2022; a na skupinových výstavách například ve Studio West Gallery (Londýn, 2022) nebo Unit 1 Gallery (Londýn, 2022).

Obrazy Jana Valika jsou propojeny s představou krajiny jako psychologického prostoru, kde vztah mezi lidským vnímáním a krajinou sestává ze složitých vazeb, ale i jemných nuancí.

Jonas Vansteenkiste vystudoval mediální umění a nová média na univerzitě KASK v Gentu. Studium zakončil výzkumem v oblasti umění a designu na univerzitě St. Lucas v Antverpách. V současné době vede uměleckou platformu *The Wrong House*, která se snaží reflektovat současnou uměleckou scénu. Mezi jeho výstavy patří 2022 – *We Are Vessels*, Het Nieuwe Instituut, Rotterdam (NL); *New Memories*, Gallery Sofie Van den Bussche, Brusel (BE); nebo *HEAT/ENERGY*, Kummelholmen, Stockholm, (SWE), a mezi jeho rezidenční pobyty patří 2022 Werktank, Leuven, (BE). Vansteenkiste ve své tvorbě dlouhodobě pracuje s prostorem, do kterého může divák aktivně vstoupit. To mu poskytuje otevřený komunikační prostor pro vlastní interpretaci, kterou může zkoumat prostřednictvím různých médií, jako jsou instalace, video, objekty, fotografie a kresby.

Jan Valik, a graduate from Academy of Fine Arts in Prague, is a London-based artist working predominantly in painting. In 2022, he finished a 2-year long Turps Studio Programme in London, focused on discourse in contemporary painting. Previously he received the third place in the VUB Painting Prize, Slovakia (2016) and more recently he was shortlisted for Contemporary British Painting Prize 2021 as well as Now Introducing Art Prize in London, 2022.

Valik has participated in Artist-in-Residence Programs, notably at BankART in Japan, 2016; Mark Rothko Art Center in Latvia, 2017; Banska Stanica Contemporary in Slovakia, 2018. His work has been shown in solo exhibitions at Galerie Amart, Vienna, 2021; L. L. Contemporary, Toronto, 2022; Husk Gallery, Brussels, 2020 and 2022; Industra Art, Brno, 2019; and in group exhibitions at Studio West Gallery (London, 2022) or Unit 1 Gallery (London, 2022).

Paintings of Jan Valik are tangentially connected to the idea of landscape as a psychological space where relationship between human perception and the landscape consists of complex ties but also of fine nuances.

Jonas Vansteenkiste studied Media Arts and New Media at the KASK University in Ghent, Belgium. He finished his studies with research in art and design at the University of St-Lucas in Antwerp. Currently, he runs *The Wrong House*, an art platform that seeks to reflect on the contemporary art scene. His exhibitions include “*We Are Vessels*” at Het Nieuwe Instituut, Rotterdam (2022, NL); “*New Memories*” Gallery Sofie Van den Bussche, Brussels (2022, BE); or “*HEAT/ENERGY*” Kummelholmen, Stockholm (2022, SWE) as well as an Artist residency at Werktank, Leuven, (2022, BE). Vansteenkiste's work has long been focused on concepts of a space actively engaging with viewers. This provides an open communication space for one's own interpretation, which the artist explore through various media such as installation, video, objects, photography and drawings.

Anna König Vlk vystudovala Vizuální umění a Výtvarnou výchovu na Masarykově univerzitě v Brně, v současné době zde působí jako pedagog a doktorand v oboru Teorie umění a Galerijní edukace, vede galerii současného umění INDUSTRART v Brně a je nezávislou kurátorkou. Její současná práce je spojena s médiem uměleckého experimentu, v němž König Vlk kombinuje poznatky z psychologie a dějin umění, které následně zkoumá na poli uměleckého výzkumu v rámci kurátorské platformy @art.mindpattern. Divák je zde aktivním návštěvníkem – tvůrcem. Její umělecký experiment byl naposledy k vidění v létě 2022 v olomoucké galerii Basement.

Anna König Vlk graduated in Visual Art and Art Education at Masaryk University in Brno, where she is currently a pedagogue and PhD candidate in Art Theory and Gallery Education. Anna also runs the INDUSTRART contemporary art gallery in Brno and is an independent curator. Her current work is related to the medium of artistic experiment in which König Vlk combines knowledge from psychology and art history, which she then explores in the field of artistic research, under the curatorial platform @art.mindpattern. Here the viewer is an active visitor – a creator. Her latest artistic experiment was presented in the summer of 2022 at Basement Gallery in Olomouc.

ECHO OF THE DEPTH IN SPACE

20. 1. – 16. 2. 2023

kurátorka: Anna König Vlk

Anna Bochkova
Robert Buček
Łukasz Horbów
Julie Hrnčířová
Thomas Jacques
Anna König Vlk
Jan Valík
Jonas Vansteenkiste

Autoři textu:

Textové korektury:

Překlad:

Fotografie: Marcel Rozhoň

Grafický design: Pavel Tichoň

PRAGOVKA ART DISTRICT

Pragovka Gallery

Kolbenova 923/34a - 190 00 Praha 9

METRO B - Kolbenova / TRAM - Poštovská

otevírací doba galerie: út—čt 14:00—20:00, pá—ne: 14:00—18:00

<https://x.pragovka.com>

MOUNT CAPITAL

